

Kolik dlužím své církvi?

(Posláno Českému bratru 1. 1. 2013)

Odluka církvi od státu je dobrá věc. Škoda, že jsme na ni museli tak dlouho čekat. Zajímalo by mě, kdy a jakým způsobem by k ní bylo došlo, nebýt komunistického puče v roce 1948. Snad by to církevní historikové dokázali zpětně odhadnout, pomohlo by nám to i ve střízlivém pohledu na naši ČCE, na její přítomnost i budoucnost.

Po finanční stránce jde o to, že musíme postupně přejít na samofinancování, neboli naučit se žít „za svoje“. Hodně budeme v příštích letech diskutovat o tom, jak z celocírkevních prostředků podporovat chudé, případně očividně (nebo jen zdánlivě) skomírající sbory – a také sbory nově vznikající. Některé velké a majetné sbory už dnes přispívají sborům, které nejsou, snad jen dočasně, schopné zaplatit povinný příspěvek do personálního fondu. S tím, jak se bude tento příspěvek zvyšovat, je ovšem – realisticky uvažováno – nutno počítat s tím, že se bude muset řada sborů sloučit, kazatelských míst ubude.

Má-li být – v dohledné budoucnosti – každý sbor finančně soběstačný, musí se podstatně zvýšit obětavost členů, civilně řečeno platební morálka salárníků. Kolik máme po svých členech chtít?

Ve starém Izraeli platila povinnost desátků, kterou převzaly i některé současné církve. U nás žádné povinné „členské příspěvky“ nejsou, pro neplacení saláru nikoho nevyklučujeme. Uvažuje se ale o tom, jakou částkou by měl řádný evangelík minimálně přispívat. Ta částka by měla být úměrná jeho příjmu a mělo by být „morální povinností“ ji dodržovat. Mluví se o pěti procentech z příjmu.

Není ovšem pět procent jako pět procent! Pro manželský pár, který je bezdětný nebo má odrostlé děti, navíc bydlí ve vlastním a těší se dobrému zdraví, je to „norma“ snadno splnitelná, dáváme z nadbytku. Docela jinak jsou na tom rodiče čtyř dorůstajících dětí s průměrnými nebo podprůměrnými příjmy, kteří bydlí v nájmu, anebo ten, kdo žije sám a platí nájemné z jednoho důchodu. Snadno si domyslíme i jiné případy, kdy těch pět procent je opravdu problém, i když ještě nejde o ten pověstný vdovský čtyřák z evangelia.

V některých sborech je zvykem zveřejňovat – pro povzbuzení štědrosti – seznam členů, přičemž u každého je uvedena částka, kterou za poslední období, obvykle za rok, sboru přispěl. Je to bezpochyby účinný psychologický bič na skrblíky, a zároveň jakési pohlazení pro ty štedré.

Jsem proti. Jednak by mělo platit biblické „Nechť neví levice, co činí pravice“ – jednak se můžeme snadno dopustit zraňujícího zahanbení někoho, pro koho i stokoruna jsou peníze!

Na druhé straně myslím, že uveřejnění takového seznamu je dobrá věc – pokud jsou v něm vynechána jména. Každý člen pozná, který řádek seznamu je „jeho“ (pokud to nepozná, sborový pokladník mu to ochotně sdělí), a může si srovnat svou štědrost se štědrostí ostatních. Může si dát tyto informace do souvislosti s povinným příspěvkem sboru do personálního fondu a s dalšími výdaji (režie, energie, příspěvky na charitu atd. – to vše by mělo být na nástěnce také přehledně uvedeno). Může se zamyslet nad tím, jak upraví svůj rozpočet v budoucnosti, až od něj bude další existence sboru vyžadovat podstatně více než v době současné. Věřím, že je mnoho evangelíků, které dosavadní stav, kdy faráři byli placeni státem, demoralizoval. Situace odluky, kdy sbor je a stále více bude „náš podnik“, pozoruhodně povzbudí jejich aktivitu – možná budeme i překvapeni.

Pavel Řičan